

'De perfecte mix van thriller
en romantiek.'
The New York Times

NIETS TE VREZEN

THRILLER

ROSE
Karen

ROSE

Karen

Niets te vrezen

De Fontein

Proloog

West-Florida, 5 juni 2004, 14.30 uur

Het was een traditionele begrafenis geweest. Een paar van de aanwezigen droegen groene golfbroeken, maar het merendeel was in het zwart gekleed, ondanks de loodzware luchtvochtigheid die een middag in Florida kenmerkte.

Vanaf haar gunstige positie vijf graven verderop kon Sue Conway de dominee het bekende ‘stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren’ horen uitspreken. Ze boog haar hoofd en richtte haar blik op de bloemen die ze op het graf van een onbekende had gelegd om de geërgerde uitdrukking op haar gezicht te verbergen. Die verrekte begrafenis zou al gauw voorbij zijn en ze had nog steeds niet degene gezien die ze had gehoopt te kunnen lokken.

De dominee deed een stap achteruit om de rouwenden in staat te stellen voor de laatste keer afscheid te nemen en weg te wandelen. De groep verkeerde nog steeds in een staat van geschokt ongeloof, zoals bleek uit de gefluisterde gesprekken, die Sue goed kon horen dankzij de afluisterapparatuur die ze in haar oor droeg.

‘Ik voelde me altijd heel veilig,’ zei er een.

‘De gemeenschap zal nooit meer hetzelfde zijn,’ zei een ander.

‘Ik deed nooit mijn deur op slot. Maar dat ga ik vanaf nu beslist wel doen.’

Nooit eerder was er iemand uit hun omgeving vermoord. En om dan zo gewelddadig te worden omgebracht... dat was meer dan ze konden bevatten.

De moord was niet haar eerste geweest, maar hij had haar wel meer genoeg bezorgd dan welke ook. Het gekreun, het geluid van botten die in haar handen kraakten. Het bloed dat wegspoot toen ze sneed, met kleine stukjes tegelijk. Ze had er zo lang van gedroomd, had gefantaseerd over elke kreet, elke snee in vlees en bot, elke druppel bloed.

Dat was puur, onvervalst genot geweest. Daar kon ze zich in ieder geval aan vastklampen terwijl ze haar zoektocht voortzette.

Want zelfs na zulke extreme martelingen had haar slachtoffer haar niet gegeven wat ze verlangde. Ze zou haar zoektocht moeten voortzetten en wanneer ze haar ware prijs had gevonden... dan zou deze moord een fluitje van een cent lijken. Ze had jaren in te halen, een massa fantasieën in haar hoofd en een ongelooflijke hoeveelheid vergelding uit te delen. Maar er zou niets beginnen voor alle spelers zich op het toneel bevonden. Want zodra ze eenmaal begon, wilde ze niet meer ophouden.

Ze knielde. Haar houding was die van iemand die verzonken was in gebed terwijl de dienst ten einde kwam en de aanwezigen zich verspreidden. Er gingen een paar minuten voorbij voor ze de schorre stem van de opzichter hoorde.

‘Laat maar zakken, mannen.’

Sue trok het oortelefoontje uit haar oor voor het versterkte geluid van de installatie die de kist liet zakken haar trommelvlies zou beschadigen. Ze slaakte een zucht. De show was voorbij en de eregast was niet komen opdagen. Ze kwam overeind, veegde het vuil van haar rok en liep in de richting van haar auto. Ze ging langzamer lopen toen ze vanuit haar ooghoeken een beweging waarnam.

Ze ging achter een groot grafmonument staan en keek toe terwijl een kleine auto met een sticker van Avis de weg in draaide naar dit deel van de begraafplaats. De auto stopte en de bestuurder stapte uit.

Sue's hart ging tekeer. Honderd verschillende gedachten kwamen tegelijk bij haar op. *Eindelijk*, was de gedachte die de toppositie innam. Met de grootste moeite wist ze wat een triomfkreet zou zijn geworden te onderdrukken.

De eregast was uiteindelijk toch gekomen. Nu kon de vergelding beginnen. Maar voorzichtig, en volgens het plan dat ze had gesmeed. Het zou niet vandaag gebeuren. Alle stukken moesten in positie zijn en de bestemming zorgvuldig gekozen.

Maar nu had ze alle troeven in handen. Ze had de leiding.

Sidder en beef. Ik kom eraan.

I

*Wight's Landing, Isle of Wight Bay, Maryland, woensdag 28 juli,
02.00 uur*

Au. Dat deed pijn. Het was zijn eerste vage gedachte toen vingers zijn schouder beetpakten en eraan schudden. Hard. Dat deed echt pijn. *Hou op.*

Het schudden ging door, maar hij wilde zijn ogen niet opendoen. Het kon nog geen ochtend zijn. Hij haalde diep adem, rook haar parfum. Het was niet eerlijk. Ze had beloofd dat hij de hele week vrij zou hebben. Geen les. Geen systeemkaarten. Geen stomme woordspelletjes of spraaktherapie. Alleen maar lol in de zon. Vissen, krabben vangen. Surfen. De hele nacht videospelletjes doen. Zo lang uitslapen als hij wilde. En toch was ze hier en schudde ze hem wakker.

Hij had wel geweten dat ze haar belofte zou breken. Dat deden ze vroeg of laat allemaal. Hij zou gewoon wachten tot ze ophield, net zoals hij bij al die andere logopedisten had gewacht tot ze ophielden. Vroeg of laat gingen ze wel weg. Cheryl had het langer volgehouden dan de meeste anderen. Dat moest hij haar nageven.

Hij sloeg haar hand weg en probeerde zich om te draaien, maar ze greep hem vast en trok hem aan zijn T-shirt overeind. Ze legde haar hand op zijn mond op het moment dat zijn ogen openvlogen. Op het moment dat hij haar gezicht zag, zo wit als een doek in het maanlicht, en haar donkere ogen, groot en vol angst. Niet zomaar angstig. Cheryl was doodsbang en op dat moment werd hij dat ook. Hij hield op zich te verzetten.

'Niets zeggen.' Ze zei het geluidloos. Hij knikte. Ze haalde haar hand van zijn mond, trok hem van het bed en stopte de processor in zijn hand. Normaal gesproken verzette hij zich ertegen om hem aan te doen en hield hij haar zo lang hij kon aan het lijntje. Nu stopte hij hem zonder iets te zeggen achter zijn oor.

En vertrok zijn gezicht toen het bulderen begon. Toen de processor 'zijn oren aanzette' zoals Cheryl het noemde en de rustige, stille wereld van zijn doofheid ogenblikkelijk veranderde in een luide, pijnlijke muur van geluid. Hij deed zijn best om het te negeren. Om te horen wat hij moest horen in deze zee van herrie. Op dit moment zei ze niets. Ze trok hem alleen maar mee door de kamer en duwde hem een kast in.

Ze dwong hem in een hoek van de kast op de grond te gaan zitten. Ze hurkte om hem aan te kunnen kijken.

'Er is iemand beneden.' Ze fluisterde en zei het tegelijkertijd in gebarentaal. Haar normaal gesproken zo soepele handen beefden. 'Paul is gaan kijken. Je mag er pas uit als ik je kom halen.' Ze pakte zijn kin beet. 'Begrepen? Blijf hier. Geen geluid!'

Hij knikte en ze schoot overeind, pakte de stapel reddingsvesten die zijn vader op de bovenste plank van de kast had opgeborgen. Toen werden ze over hem heen gelegd. Ze roken muf en stoffig. De deur ging dicht en hij bleef alleen achter in de duisternis.

Hij verstopte zich. Als een lafaard.

Woede begon in hem op te borrelen en vermengde zich met de angst. Hij was geen lafaard. Hij was verdomme bijna dertien. Ze had hem in de kast gepropt alsof hij een klein kind was. Hem bedolven onder een stapel stinkende reddingsvesten, terwijl Pául op onderzoek uitging. Voorzichtig duwde hij een van de reddingsvesten ver genoeg opzij zodat hij de deur kon zien, ondertussen proberend te bedenken wat hij kon doen. Hij was niet van plan om hier maar gewoon te blijven zitten terwijl iemand in zijn huis aan het inbreken was. En hij gunde zeker Pául niet alle eer omdat hij de indringers had verjaagd.

Er viel zwak licht door de kier onder de deur en al zijn moed verdween. Er was iemand in zijn kamer. Hij kromp ineem in de hoek van de kast en zijn hart ging zo tekeer dat hij meende het te kunnen horen. De haren in zijn nek gingen overeind staan. Hij werd overvallen door pijnlijke rillingen. *Dit gaat niet gebeuren. Ik moet iets doen.*

Er drong een gil door de zee van geluid. *Cheryl. Ik moet haar helpen.*

Maar zijn lichaam was verstijfd, verstijfd tot een nutteloze klomp in een kast onder een stapel reddingsvesten. Hij concentreerde zich, luisterde. Duwde het gebrul aan de kant, zoals Cheryl hem had geleerd. En hij luisterde.

Er was niets. Ze waren weg. Hij moest overeind komen. Dat zou hij moeten doen.

Toen klonk er een luide knal, zo hard dat het pijn deed. Zijn hoofd schoot achterover en raakte de muur achter in de kast. Die pijn vermengde zich met de andere pijn.

Een vuurwapen. Ze hadden een vuurwapen. Iemand had een wapen afgevuurd. Cheryl. Ze hadden Cheryl vermoord.

En ze zouden hem ook vermoorden. Of erger. *Doe iets. Doe iets.*

Wat? Hij had geen idee. Hij wist niet wat hij moest doen. *Pap.* Wat zou zijn vader doen?

Hij voelde een scherpe pijn in zijn borst. Hij was te oud om om zijn ouders te huilen, maar hij wenste dat ze hier waren. Wilde dat ze niet uitgerkend vanavond naar Annapolis waren gegaan. Het was hun trouwdag. Ze waren gaan dansen. En als ze terugkwamen zouden ze hem dood aantreffen. Mam zou huilen.

Hij knipperde met zijn ogen en besefte dat zijn gezicht nat was. Hij zat verstopt in een kast te huilen als een baby terwijl ze Cheryl vermoordden. En hij kon zich niet bewegen.

Hij kromp ineen bij het tweede schot, dat zachter klonk. Toen opnieuw gegil.

Ze gilde. Cheryl leefde nog. Ze gilde. Het geluid drong zijn hersenen binnen als duizend messen. Hij kon het horen. Voelen. Duizend messen die staken. Met kloppend hart en bevende handen rukte hij de processor vanachter zijn oor.

En het was stil. De minuten tikten weg in zijn hoofd. Toen ging de kastdeur open.

Hij maakte zich klein in de hoek, hield zijn ogen stijf dicht en zijn tanden op elkaar geklemd. Hij probeerde geen geluid te maken. Er werd een reddingsvest weggetrokken. Toen nog een. En nog een. De mufte geur prikte niet langer in zijn neus en hij kon de lucht op zijn gezicht voelen.

Hij dwong zichzelf zijn ogen open te doen. Hij voelde een jammerkreet in zijn keel blijven steken. Hij keek op.

Ze was lang, langer dan Cheryl. Groter. Haar haar was een woeste bos.

Haar ogen waren gek. Wit. *Ze heeft witte ogen.*

Haar mond vormde een glimlach, een kwaadaardige glimlach die maakte dat hij wilde gillen.

Maar dat deed hij niet. Want haar shirt zat onder het bloed en ze had een pistool in haar hand, dat ze op hem richtte.

Oostelijk West Virginia, donderdag 29 juli, 03.30 uur

Het schrille geluid van haar mobiele telefoon maakte haar meteen wakker. Ze sliep licht. Dat was niet altijd zo geweest, maar de gevangenis had voor een verandering in dat soort kleine dingen gezorgd. Ook al was ze inmiddels een halfjaar op vrije voeten, zulke dingen bleven toch hangen. De gevangenis was het eerste waar ze aan dacht als ze wakker werd.

Alleen al daarvoor zou er vergelding volgen.

Alleen haar broer Bryce kende haar mobiele nummer, maar toch was ze op haar hoede toen ze opnam. 'Ja?'

'Met mij.'

Ze ging rechtop zitten en vervloekte de stijfheid in haar rug. Op de achterbank van een kleine auto slapen was verre van ideaal, maar ze had beslist op slechtere plekken geslapen. 'Zijn ze thuis?' Haar mondhoeken krulden en haar hart begon een beetje sneller te kloppen. De Vaughns waren thuisgekomen. Hadden het geruïneerde huis aangetroffen. Het lege bed. Het briefje dat op het kussen zat gespeld. Het cadeautje dat ze voor hen in de schuur had achtergelaten. Ze zouden doodsbang zijn. Ze zouden huilen. Ze zouden machteloos zijn.

Machteloos. Het was bij lange na niet genoeg, maar het was een verrekte mooi begin.

'Ik w-w-weet het n-niet z-zeker.' Bryce bracht het stamelend uit. Angst klonk in elke stotterend uitgesproken lettergreep.

De beelden van triomf vervaagden onmiddellijk. 'Wat bedoel je?' vroeg ze, elk woord zorgvuldig uitsprekend. Als hij dit had verkloot, dan zou hem wat te wachten staan. 'Waar ben je?'

'In de bak.' Ze sloot haar ogen. Ze bracht zichzelf in herinnering dat het wegwerpmobieltje dat ze in Maryland had gekocht niet te traceren was. Maar desondanks bracht het idee dat hij haar vanuit een gevangenis belde haar bloed aan het koken. 'Ze hebben me gearresteerd voor een o-overval op een winkel. Je moet voor m-mijn b-borg zorgen.'

Ze lachte kort en kil. Ze stonden op het punt om miljoenen binnen

te halen en hij had verdomme een winkel overvallen. 'Je wil dat ik voor je borg zorg? Je maakt een geintje zeker?'

'Verdomme,' siste hij. 'Ik heb jou gebeld omdat... Je weet wel. Ik had ook Earl kunnen bellen.'

Hij had gebeld omdat hij niet langer op zijn post was. Hij hield het strandhuis niet langer in de gaten om over de activiteiten van de Vaughns te kunnen rapporteren. Hij was niet langer in staat om haar te vertellen wanneer ze thuis waren gekomen en of ze die kutpolitie nou wel of niet hadden gewaarschuwd.

'Je bent pas zeventien. Je krijgt een tik op je vingers en jeugddetentie.'

'Nee.' Bryce's stem daalde tot een doodsbang gefluister. 'Ze z-zeggen dat ze me als een v-volwassene gaan aanklagen. Ze stoppen me i-in de g-gevangenis. Alsjeblieft,' smeekte hij op zielige toon. 'Haal me hieruit.'

Dat Bryce en zij uit hetzelfde nest kwamen leek onmogelijk. En zelfs het feit dat dat wel zo was, was op dit moment niet voldoende om haar nek voor hem uit te steken. Maar ze moest hem wel uit de gevangenis zien te krijgen voor een of andere gladde aanklager hem zover kreeg dat hij zijn mond opendeed. Dat Bryce zijn stotterende kop zou houden onder zelfs maar de meest humane verhoortechnieken was te veel om op te hopen. Opgroeien bij oom Earl had pap gemaakt van zijn hersenen. Opgroeien bij tante Lucy had pap gemaakt van zijn wil. Het was eeuwig zonde dat zij er niet was geweest om zijn opvoeding ter hand te nemen, maar ze was daar... niet toe in staat geweest. Opgesloten. En nu ging het met Bryce dezelfde kant op. Hun vader moest zich in zijn graf omdraaien als een kip aan het spit.

'Ik bel Earl wel,' snauwde ze. 'Ik zal zeggen dat ik een medewerker van de gevangenis ben.' Dat haar oom haar stem zou herkennen was niet erg waarschijnlijk, aangezien ze elkaar in geen jaren hadden gesproken. 'Waar ben je?'

'O-Ocean City.'

Hij was in ieder geval wel zo slim geweest om het niet in dat achterlijke gat Wight's Landing te doen. Ocean City lag een uur rijden verder. Niemand zou die twee met elkaar in verband brengen, zelfs niet als de Vaughns de politie inschakelden. 'Ik zal Earl bellen. Jij houdt je kop dicht en je ogen open.' Ze snoof minachtend lachend.

‘En als iemand een stuk zeep laat vallen, buk dan niet om het op te rapen.’

‘Dat is n-niet g-grappig, S-S-Sue.’

Toen ze hem haar naam hoorde stotteren, verdween de glimlach van haar gezicht. ‘Nee, het is niet grappig. En dat jij me uit die verdomde gevangenis belt is ook niet grappig.’ Met die woorden verbrak ze de verbinding en keek door het achterraam naar het duistere bos waar ze had geparkeerd om een beetje te kunnen slapen. Ze was ver van alle doorgaande routes en was dat al sinds ze de ochtend ervoor de oostkust van Maryland had verlaten. Ze was niet erg opgeschoten op de tweebaanswegen en ze had elke paar uur moeten stoppen om die knul in de kofferbak te drinken te geven zodat hij niet zou uitdrogen, maar ze zou voorlopig de snelwegen mijden. Ze wist niet zeker wanneer de Vaughns thuis zouden komen en hoewel ze hun had gewaarschuwd dat ze de politie niet mochten waarschuwen, kon het zijn dat ze dat toch hadden gedaan. Ze zou zich niet laten pakken. Er stond te veel voor haar op het spel. De beloning was gewoon te zoet.

Ze hees zich uit de auto en deed de kofferbak open. Ze bekeek de twee figuren die daar in foetushouding lagen. Ze waren er nog, precies zoals ze hen had achtergelaten. Nog steeds vastgebonden, precies zoals zij hen had vastgebonden.

Haar prijs. Haar vergelding.

Alexander Quentin Vaughn. Een grote naam voor zo’n scharminkel. Hij was twaalf jaar, maar hij zag er niet ouder uit dan tien. Bryce had het aardig samengevat toen ze voor het eerst een blik wierpen op dat snotjong dat in elkaar gedoken in de kast in dat strandhuis zat. ‘Die knul ziet er niet uit alsof hij een miljoen dollar waard is,’ had Bryce gezegd, en strikt genomen had hij gelijk gehad. Die knul was het vijfvoudige waard.

Maar geld was niet alles.

Soms betekende wraak veel meer.

En als je het allebei tegelijk kon krijgen... dat was gerechtigheid.

Alexander Quentin Vaughn. En zijn inwonende spraaklerares, die zich als een waanzinnige had verzet. De Vaughns waren Cheryl Rickman gevarengeld verschuldigd, aangenomen dat ze lang genoeg zou leven om het te incasseren en dat was niet het geval. Rickman wist dat ook, afgaande op de blik van verdoofde angst in haar ogen. Sue

had Rickman alleen maar zo lang in leven gelaten omdat ze met het kind kon communiceren.

De jongen lag nu tranen weg te knippen. Hij deinsde zo ver achteruit dat zijn magere lijf tegen dat van Rickman botste. Hem vastbinden was waarschijnlijk helemaal niet nodig geweest. Hij kon niet zwaarder zijn dan een kilo of zesendertig en zijn verzet had niets te betekenen. De prop in zijn mond was vermoedelijk ook overdreven, maar Sue wist niet of hij kon gillen. Dat hij doofstom was betekende nog niet dat hij niet kon gillen.

Dat hij doofstom was, was een verrassing geweest. In de categorie het-glas-is-halfvol. Hij kon mensen die ze onderweg tegenkwamen geen verhaaltjes vertellen, maar tegelijkertijd kon hij ook zijn ouders niet doodsbang smeken om het losgeld te betalen. Dat was verrekke jammer. Ze had zich erop verheugd om die knul die doodsbange smeekbede te horen doen. Maar het plan ontwikkelde zich verder.

Pas toe, pas aan en verbeter. Dat was een goed motto. Ironisch genoeg het favoriete motto van haar ouweheer. Ze kon de stem van de jongen niet gebruiken, dus zou ze gebruikmaken van zijn gezicht. Een foto zei meer dan duizend woorden.

Ze keek op hen neer, haar buit, en voelde de controle terugkeren. De arrestatie van Bryce had eerlijk gezegd niet heel veel veranderd. Zolang ze hem maar op borgtocht vrij kreeg voor hij zijn mond opendeed tegenover een overijverige officier van justitie, was het enige effect dat ze de Vaughns niet in het oog kon houden. Bryce uit de eerste hand horen vertellen over hun pijn en lijden zou heel fijn zijn geweest, maar uiteindelijk niet nodig. Weten of de afgelegen weg naar het strandhuis vol stond met politieauto's zou waardevol zijn, maar zelfs als de Vaughns de politie waarschuwden, konden ze haar nog niet vinden. Tegen die tijd zou ze al ver, ver weg zijn, veilig en heimelijk weggestopt in het huis van Earl. Daar hoefde ook geen verandering in te komen. Zeker wanneer Earl en Lucy naar Maryland gingen om Bryce op borgtocht uit de bak te krijgen. Sue zou een paar dagen het huis voor zichzelf hebben.

En wanneer ze dan terugkwamen uit Maryland, konden Earl en Lucy en zij de reünie houden die Sue met zo veel enthousiasme had gepland. Ze haalde haar telefoon tevoorschijn en koos Earls nummer terwijl ze zag hoe laat het was. Hij zou liggen slapen en groggy zijn.

Geen schijn van kans dat hij zou doorhebben met wie hij werkelijk sprak.

De telefoon werd bij de eerste keer overgaan opgenomen. 'Ja?' zei een zware stem lijsig.

Sue bleef roerloos staan en elke spier spande zich tot het uiterste. Hij was niet slaperig of groggy. Hij was Earl niet. Ze zei niets, kon niets zeggen. De stem grinnikte alleen maar.

'Spreek ik met Bryce?' *James*. Het bloed stelde Sue in de aderen. *Onmogelijk*. James was dood. Ze had hem zelf de keel doorgesneden. Duidelijk niet goed genoeg.

'Niet met Bryce?' zei hij op aangename toon. 'Dan moet het Sue zijn. Hoe gaat het toch met je, Sue?' Zijn stem kreeg een harde klank. 'Gratis advies. Als je iemand ombrengt, moet je er verdomd zeker van zijn dat hij dood is. Nou, wilde je met je oom Earl praten?' Er klonk gekreun op de achtergrond. 'Hij kan op dit moment niet aan de telefoon komen.'

Ze knarste met haar tanden. 'Vuile klootzak. Ze waren van mij.'

'Ik moet zeggen dat ik geschokt ben, Sue. Jij, het liefdevolle nichtje.' Hij klonk ook echt zo. Geschokt. 'Een tante en een oom beschermen die je haatte?'

'Niet om ze te beschermen, lul,' siste ze. *Ik had ze moeten vermoorden. Ik zou ze hebben laten kreunen en huilen en wensen dat ze dood waren. Ik had ze laten bóéten. Ze had plannen gehad. Laat hem de pest krijgen.*

James verslikte zich van het lachen. 'Je was van plan je eigen oom en tante te vermoorden, net zoals je die vrouw in Florida hebt vermoord. En ik ben je te snel af. Sue, je bent onbetaalbaar.'

Hij was op de hoogte van de moord in Florida. James Lorenzano wist veel te veel. Ze had moeten wachten om er zeker van te zijn dat hij dood was, maar er was iemand aan gekomen en ze was gedwongen geweest om te vluchten. Hem een tweede keer doden zou een stuk lastiger worden. Ze zou gewoon bij hem uit de buurt moeten blijven. 'Dank je.'

'Tot je dienst. Vergeet niet dat ik veel meer over jou weet dan jij over mij. Ik weet je te vinden, Sue. Je weet dat ik dat kan. En als het zover is, dan ben je dood.'

Er liep een koude rilling over haar rug. Hij was ertoe in staat. James wist hoe hij mensen moest opsporen. Dat was precies de reden ge-

weest dat ze hem in dienst had genomen. Toen rechtte ze vastberaden haar rug. Ze was te ver gekomen om het nu op te geven. 'Nee, dat lukt je niet.'

Ze verbrak de verbinding en kookte inwendig van woede. James leefde nog. Dat was nogal een schok geweest. En hij was bij Earl en Lucy. Dit was meer dan het verlies van het genoegen om Earl en Lucy te zien vergaan van de pijn. Dit betekende dat ze een andere plek moest zien te vinden waar ze zich met de jongen kon verbergen.

Pas toe, pas aan en verbeter. Ze zou geen andere bestemming kiezen. Het moest Chicago zijn. Geen enkele andere stad zou voldoen. Geen enkele andere stad zou wraak betekenen.

Ze moest een andere plek zien te vinden om zich in Chicago te verbergen. Lang genoeg om haar geld en haar wraak te krijgen. Het geld zou haar het land uit helpen, weg van James.

De wraak... Nou, dat was levensonderhoud. Zonder zou er weinig reden zijn om te overleven en dat overleven zou maar weinig plezier opleveren.

Ze moest een plek zien te vinden om zich te verstoppen waar James nooit aan zou denken. Hij had in één ding gelijk. Hij wist meer van haar dan zij van hem. Hij zou al haar vroegere trawanten een bezoek brengen. De meesten van hen zouden hun moeder nog verkopen, dus ze kon geen van hen bellen. Nog niet, in ieder geval. Ze moest de jongen verstoppen, want zonder hem viel het hele plan in duigen. Ze staarde naar de jongen terwijl haar hersenen op volle toeren werkten. En zoals gebruikelijk vielen de stukjes keurig op hun plaats en ontstond er een nieuw plan.

James wist gelukkig niet alles.

Ze wierp bij het zwakke licht van de kofferbakverlichting een blik op haar horloge. Ze had dingen te doen. Ze greep met beide handen Rickmans shirt beet en sleurde haar moeiteloos uit de kofferbak. Keiharde bicepsen waren zo'n beetje het enige waardevolle wat ze had overgehouden aan de vrouwengevangenis van Hillsboro. Nou, dat was niet helemaal waar. Zonder Hillsboro zou ze nooit Tammy hebben leren kennen, en die kende James niet.

Ze sleepte Rickman tussen de bomen terwijl ze dacht aan haar voormalige celgenote. Tammy had vijftwintig jaar tot levenslang gekregen voor de moord op haar echtgenoot, die haar had mishandeld.

En was Sue niet gedwongen geweest om haar daar elke godvergeten nacht over te horen huilen gedurende de vijf klotejaren dat ze hun cel hadden gedeeld? Maar eerlijk is eerlijk, zonder Tammy zou Sue nooit hebben gehoord over de plek die de komende weken haar toevluchtsoord zou worden. Een geheime plek in Chicago die openstond voor vrouwen in nood. *Ik ben een vrouw*, dacht Sue glimlachend. En ze zat absoluut in nood.

Pas toe, pas aan en verbeter. Het was een goed motto. Een plan was slechts zo goed als het flexibel was. Sue trok het pistool dat ze op haar rug in de band van haar broek had gestoken en pompte een kogel in het achterhoofd van Rickman. Het lichaam van de vrouw werd ogenblikkelijk slap. Een paar snelle passen brachten Sue terug bij de kofferbak, waar de jongen naar haar opkeek met doodsangst in zijn ogen. Ze legde de loop van het pistool een fractie van een seconde tegen zijn wang en knikte toen ze zijn gedempte kreet hoorde. Hij kón dus gillen. Dat was goed om te weten. Er verscheen een rode streep op zijn wang, een brandplek van het hete staal. ‘Kom op, knul,’ zei ze terwijl ze hem uit de kofferbak hees en hem naar de plek sleepte waar Rickman lag. De grond raakte al doorweekt met haar bloed. Tranen rolden over de wangen van de jongen en ze wist dat hij het idee van dood begreep. Op zijn twaalfde was dat de hoogste tijd. Zij had het toen zeker begrepen.

Chicago, donderdag 29 juli, 04.30 uur

Het was laat. Of vroeg, dacht Dana Dupinsky terwijl ze via de achterdeur de keuken van Hanover House binnenglipte. Hoe dan ook, het leek weinig zin te hebben om nu nog terug naar bed te gaan. De bewoners zouden over twee uur opstaan en de geluiden van hun ochtendrituelen in combinatie met de geur van versgezette koffie zouden het onmogelijk maken om nog te slapen.

Ze schoof de drie grendels voor de deur, die een zekere mate van bescherming boden – deels tegen de buurt, maar voornamelijk tegen degenen die op zoek waren naar de bewoners van Hanover House, de vrouwen aan wie ze haar leven wijdde, om dat van hen te beschermen. Dana vertrok haar gezicht toen de derde grendel gillend piepte. Die moest gesmeerd worden. Dat zou ze doen zodra ze tijd had.

‘Waar zijn ze?’

Dana onderdrukte een gil en draaide zich met haar hand op haar hart met een ruk om. Haar schrik veranderde snel in een boze blik aan het adres van de jonge vrouw die aan de keukentafel zat. Haar gezicht baadde in het spookachtige licht van het scherm van haar laptop. ‘Laat dat,’ siste Dana.

Evie Wilson leek niet erg onder de indruk. ‘Sorry. Ik dacht dat je me had gezien. Sst,’ mompelde ze en ze keek naar haar schoot. ‘Hij slaapt.’

Dana liep om de tafel heen en was niet verbaasd toen ze zag dat Evie de baby in haar armen hield, het zoontje van Ruby, een van de jongere inwonsters. Ruby was amper achttien en ongetrouwd. Ze was doodsbang voor de vader van de baby en voor haar eigen vader. De blauwe plekken die Ruby had toen ze aankwam bevestigden haar verhaal. Maar na een paar weken in de veiligheid van Hanover House was Ruby vastbesloten een nieuw leven te beginnen. Dat was wat vrouwen hier deden. Ze begonnen een nieuw leven. Sommigen, dacht Dana, kregen een betere nieuwe start dan anderen.

‘Hij was wakker geworden en Ruby was zo moe dat ik tegen haar heb gezegd dat ze moest proberen te slapen. Het geeft niet,’ voegde Evie eraan toe terwijl ze naar haar laptop gebaarde. ‘Ik moest toch nog dingen doen voor mijn online lessen.’

Dana onderdrukte een frons. Evie’s online lessen waren een voortdurende bron van onenigheid tussen hen. ‘Ik dacht dat je je zou inschrijven op Carrington?’

Evie keek even op en vervolgens weer naar het scherm. ‘Dat was ik ook van plan, maar... ik ben van gedachten veranderd.’

Dana liet haar schouders hangen. ‘Evie.’

Evie schudde haar hoofd. ‘Niet doen, Dana. Gewoon... niet doen. Ik ben erheen geweest, echt waar. Ik ben zelfs uit de auto gestapt en naar het administratiekantoor gelopen, maar...’ Ze maakte haar zin niet af.

Dana’s hart kromp even samen, maar ze dwong zichzelf te zeggen wat ze wist dat gezegd moest worden. Wat ze al zo vaak had gezegd. ‘Je kunt jezelf niet eeuwig hier verstoppen, schat.’

De helft van Evie’s gezicht vertrok, terwijl de andere helft zo onbewogen bleef als een steen, de erfenis van een aanval door een dolleman twee jaar eerder. ‘Dat weet ik.’ Ze keek op en haar donkere

ogen schitterden. ‘Ga je me eruit gooien?’ vroeg ze met een uitdagende toon in haar stem.

‘Je weet dat ik dat niet zal doen.’ Dana liet zich uitgeput op een van de keukenstoelen zakken. ‘Jezus, Evie.’ Dat ze het zelfs maar had gevraagd. Verdomme.

Het bleef lange tijd stil, tot Evie opnieuw sprak. ‘Dus, om terug te keren naar mijn oorspronkelijke vraag, waar zijn ze?’

‘Ze zijn niet komen opdagen. Ik heb drie uur staan wachten en er stapte niemand uit de bus die aan hun signalement voldeed.’ Dana masseerde vermoeid haar nek. Ze vroeg er nooit naar hoe vrouwen op de hoogte waren gekomen van het bestaan van Hanover House. Ze wist dat er groepjes waren die over de informatie beschikten. Verpleegsters, politieagenten, andere slachtoffers. Soms belden vrouwen van buiten Chicago en dan ging Dana naar het busstation om ze op te halen, maar meer dan de helft van de vrouwen kwam niet opdagen. Zoals vanavond. ‘Maar het was niet helemaal voor niks,’ voegde ze eraan toe. ‘Ik ben benaderd.’ Een mondhoek ging omhoog. ‘Een vent bood me vijftig dollar.’

‘Dat zou de telefoonrekening van deze maand hebben gedekt,’ zei Evie luchtig en ze kwam overeind. ‘Hou jij Dylan even vast, dan zet ik koffie voor je. Je ziet eruit alsof je dat wel kunt gebruiken.’

‘Dank je.’ Dana legde de baby in een gemakkelijke houding tegen haar schouder en keek toe terwijl Evie met één hand met koffiefilters rommelde. De zenuwen in Evie’s rechterhand waren beschadigd, het gevolg van de woeste aanval die haar gezicht verminkt had, waardoor ze niet meer in staat was om te glimlachen. Drie operaties verder waren de littekens iets minder zichtbaar, maar met haar hand zou het nooit meer helemaal goed komen. Toch vroeg Evie nooit om hulp. Wilde het niet aanvaarden wanneer het werd aangeboden.

Evie schepte koffie uit het blik. ‘Ik dacht dat Caroline vanavond busdienst had.’

Caroline was Dana’s allerbeste vriendin. Haar heel erg zwangere beste vriendin. Een succesverhaal van Hanover House. Caroline had een geweldig leven bewerkstelligd voor zichzelf en haar zoon Tom. Ze was nu twee jaar getrouwd en was nog zes weken verwijderd van de bevalling van een baby die haar echtgenoot Max en zij in liefde hadden verwekt. Veel mooier kon het niet worden.

‘Nee, niet meer. Ze is officieel met zwangerschapsverlof.’

‘En wat vond ze daar zelf van?’ vroeg Evie droog.

‘Wat je zou verwachten. Dat zwangerschap een natuurlijk iets is en dat ze zo gezond als een vis is. Ik heb gezegd dat ze moest ophouden. Max dreigde haar op bed vast te binden.’

‘Zo is ze ook zwanger geworden,’ zei Evie spitsvondig en Dana grijnsde.

‘Klopt. Dus of ik het nou leuk vind of niet, de komende zes maanden heb ik busdienst.’ Evie de vrouwen laten ophalen bij het busstation was geen optie. Ze had het een keer geprobeerd, maar die ervaring was voor geen van de betrokkenen prettig geweest en al helemaal niet voor Evie. Het kind van de cliënt was bang en uitgeput geweest en één blik op Evie’s gehavende gezicht had hem in huilen doen uitbarsten. De vrouw weigerde met Evie mee te gaan en uiteindelijk was Dana zelf naar het busstation gegaan. Sindsdien ging Evie nooit het huis uit zonder een dikke laag beschermende make-up. Dana vond dat die er nog erger uitzag dan de littekens, maar het gaf Evie zekerheid, dus zei Dana er nooit een woord over. Dana zag aan de manier waarop Evie naar de druppelende koffie stond te kijken dat zij er ook aan dacht.

Dana veranderde van onderwerp en keek naar het scherm van Evie’s laptop. ‘Wat volg je precies?’

‘Kinderpsychologie en statistiek. Statistiek is een vereiste voor een graad in de psychologie.’

Dana’s ogen werden groot. ‘Studeer je af in de psychologie?’ De gedachte dat Evie in haar voetsporen trad gaf haar een verontrustend gevoel dat het midden hield tussen trots en bezorgdheid.

‘Dat heb ik overwogen. Ik dacht erover om met kinderen te gaan werken. En ja,’ voegde ze er boos aan toe, ‘ik weet dat ik me hier niet eeuwig kan verstoppen. Ik weet dat de kinderen niet naar mij toe zullen komen.’ Evie trok met een bruusk gebaar de kan uit de machine en schonk Dana als eerste in. ‘Ik werk eraan.’

Dana verruilde zuchtend de baby voor een kop koffie. ‘Dat weet ik, schat.’ Ze kon wel tegen Evie zeggen dat haar littekens wel meevielen en dat zelf ook geloven, maar Evie geloofde het niet en daar ging het om. Dat was normaal, maar zo heel erg verkeerd. Het was niet goed dat een vrouw van twintig zich in een vrouwenopvanghuis verborg omdat ze bang was om de wereld onder ogen te komen.

Evie ging niet zitten, maar bleef staan en wiegde de slapende baby.

Het was geen geheim dat baby's Evie's favoriet waren en dat was al evenmin een groot mysterie. Baby's staarden haar niet aan, oordeelden niet. Deinsden niet terug. Ze knuffelden alleen maar en gaven onvoorwaardelijke liefde. Dat was nog eens een deal.

Dat was het echt. Evie drukte een kus op het voorhoofd van de baby. 'Je gaat al gauw weg,' mompelde ze.

Dana nam Evie over de rand van haar mok op. 'Je bent gehecht geraakt aan hem.'

Evie keek op. Haar gezichtsuitdrukking was plotseling ondoordringend. 'Als je denkt dat ik hem hier wil houden, dan heb je het mis. Dit is geen plek voor kinderen om op te groeien.'

Haar stem klonk zo hard dat Dana zich afvroeg of ze het over de baby of over zichzelf had. Evie was naar het opvanghuis gebracht door een van Dana's vriendinnen bij de politie toen ze nog maar vijftien was. Ze was een doodsbange wegloopster met een snelle geest en een brutale mond die zich snel een plekje in Dana's hart had verworven. Dana was Evie's wettelijke voogd geworden, al was Evie altijd meer een jongere zus geweest. 'Nee, schat, dat is het zeker niet.'

Evie bleef nog enkele ogenblikken staan wiegen. 'Hij gaat weg en dan zullen we nooit weten of hij veilig is. Of Ruby uit de buurt blijft van de vader van de baby of dat ze naar hem teruggaat.' Een pauze. 'Daar lig ik 's nachts wakker van, Dana. Lig jij er ook wakker van?'

'Alleen maar elke nacht,' antwoordde Dana droog en ze zag een van Evie's mondhoeken omhooggaan. 'Ik zou willen dat ik ze allemaal kon opnemen, maar dat gaat niet. Dus doe ik mijn best en hoop dat dat voldoende is.'

'Ruby zou veiliger zijn als ze uit Chicago wegging.'

Dana knikte. 'Dat is waarschijnlijk waar. Maar Ruby vindt dat idee maar niets, dat weet je.'

'Ze zou misschien ja hebben gezegd als ze had geweten dat ze nieuwe papieren kon krijgen.'

Nieuwe papieren. Sommige bewoners vertrokken inderdaad uit Hanover House met een betere start dan anderen. Een enkeling ging weg met een nieuwe identiteit. Nieuwe geboorteakte, rijbewijs en dergelijke. Met dank aan Dana Dupinsky, voltijds therapeute en deeltijds vervalsers. En ze was in allebei verrekte goed. Haar documenten doorstonden al meer dan tien jaar nauwkeurig onderzoek.

Dana wist precies waar dit gesprek naartoe ging. Maar ze hield

haar stem vriendelijk. 'Je kent de regels, Evie. Een cliënt moet om hulp vragen bij het verlaten van haar oude thuisstad voor we over de mogelijkheid van papieren beginnen.'

Evie's gezicht verstrakte. Aan één kant. 'Jóúw regels.'

Dana nam nog een slok van haar koffie. Ze was geïrriteerd, maar vastbesloten dat niet te laten merken. 'Mijn risico, mijn regels.' Wat ze deed was illegaal. Ze leverde vervalste documenten. Vervalste federale documenten. Haar redenen waren zuiver, maar ze betwijfelde of een rechter haar kant zou kiezen. Het was ongelooflijk belangrijk dat de vrouwen die ze verkoos op deze manier te helpen discreet waren, want zodra ze eenmaal de weg van een nieuwe identiteit bewandelden, was er geen weg meer terug. Als een van die vrouwen haar mond opendeed... *Dan vlieg ik de bak in. Niet Evie. Ik.*

Evie werd nijdig. 'Jóúw regels kunnen ónze cliënten in gevaar brengen,' zei ze boos. De baby jammerde en Evie ging verder met hem te wiegen waar ze stond. 'Hoe zit het met al die vrouwen hier in Chicago die geen idee hebben dat we hun leven kunnen veranderen?' fluisterde ze heftig. 'Hoe kun je ermee leven als hun iets overkomt?'

Dana haalde diep adem. Dat was geen gedachte die nog nooit bij haarzelf was opgekomen. Dat gebeurde elke dag. 'Evie, ik zeg dit maar één keer. Je overtreedt de regels niet. Je zult met geen enkele bewoonster van Hanover House beginnen over de mogelijkheid van nieuwe papieren. Duidelijk?'

Evie's woedende blik kon steen vermorzelen. 'Jazeker. Heel erg duidelijk.' Evie draaide zich abrupt om, waardoor Dylan wakker werd en luidkeels begon te brullen. Dana wierp een blik op de klok aan de muur terwijl uit de slaapkamers boven geluiden begonnen te klinken. Nee, het had absoluut geen zin om terug te gaan naar bed. De dag was officieel begonnen.

Lees verder in *Niets te vrezen*.

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)
Schreeuw voor mij (2009)
Moord voor mij (2010)
De dood in haar ogen (2011)
De mond gesnoerd (2012)
Van mij alleen (2013)
In vertrouwen (2014)
Heb je me gemist? (2014)
Wreed weerzien (2014)
Over de schreef (2015)
Op de hielen (2015)
Niemand zeggen (2016)
In de val (2016)
In het donker (2017)
In het vizier (2017)
Op het spel (2018)
Niets te vrezen (2018)

Eerste druk oktober 2018

Oorspronkelijke titel *Nothing to Fear*

First published in 2007 by Headline Publishing Group

This edition is published by arrangement with Grand Central Publishing, New York, USA. All rights reserved

Copyright © 2005 by Karen Rose Hafer

The moral right of Karen Rose Hafer to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie © Sally Mundy/Plainpicture

Opmaak binnenwerk Text & Image, Assen

ISBN 978 90 261 4370 0

ISBN e-book 978 90 261 4371 7

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

www.karenrosebooks.com

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.